

tramp

— hnusný trampe, nevadí vám,
že mi stojíte už půl hodiny na noze?
— nevadí, já už stejně příští sta-
nici vystupuju.

---

*box (co čeká nekol-
ného a dra hrubana
v americe, malý
ring a j.)
týdenní reportáž
humor - fóry - psina
můj největší váleč-
ný čin
film - fotbal - kul-
tura
vše, co vás zajímá*

KČ 1

40

---

*spolupracovníci:
ančík - beneda -
gogo - irčan - lord -
marko - melíšek -
rikin - šerif - e. tro-
jan a j.*

---

zdena ančik:

týdenní reportáž

I.

V klenuté místnosti prvotřídní vinárny válí se obluka vonného kouře z drahých cizozemských doutníků. U dlouhého stolu, pečlivě pokrytého ubrusem a ozdobného velikou kyticí rudých a žlutých růží zasedla vybraná společnost bankéřů a průmyslníků k denní snídani na vidličku. Číšník s pikolínkem mají plné ruce práce. Co chvíli se objeví u stolu s plnou náručí lahví mělnických a žernosečských vin, pak odbíhají do kuchyně, aby se vrátili s náručí plnou drahých jídel a pochoutek. A společnost se dobře baví, možno říct výborně.

— Pane řediteli, co dělá Dolfi? Chudince musí být smutno, když ji teď Alfréd nesmi navštěvovat!

— Nevěřte tomu, já ji těším denně růžemi.

— Chacha, vy tomu říkáte růže, — chacha, ale že byste tu růži nikomu neprodal?!

— Přejde na to, kdo by to byl, — ke krásným dámám jsem vždycky galantní — chachacha. — Číšníku, prosím vás, to vejce s kaviárem a nezapomeňte krabičku oček!

Vybraná společnost se baví — cinkají sklenice v připitcích jako loretánské zvonky. A opět hovor. Povídá pan továrník:

— Říkal jsem onehdy ministru Bradáčovi: ne ceny zboží, ale mzdy jsou vysoké. Naše výrobní náklady jsou příliš vysoké — nic nevyděláme a pak jsme museli kapitál investovat do nových staveb. Haló, pane vrchní, co je s tím kapounem, prosím vás, již zde čekám půl hodiny: — Číšník: — Okamžitě, pane továrníku! — Továrník: — Haló, a af je pěkně propеченý — jó a hlávkový salát k tomu. Počkejte, přinesete mi ještě láhev mělničiny — vite, který ročník pijí!! — No a abychom se vrátili k těm mzdám, ty jsou nepochybně vysoké, při dnešní hospodářské krizi musíme následovat metodu ministerstva železnic — a propouštět zaměstnance. Podívejte se na kovoprůmysl, ten... další moudrost páně továrníkova byla zastavena porcí kapouna a lahví vina. Společnost se baví dál o nezaměstnaných, kteří prý jsou bez zaměstnání pouze proto, že se jim nechce poctivě pracovat. — Nezaměstnání, jo, — povídá pan statkář, to je bídy plná huha a kdybych jim řek' ať dou ke mně pracovat denně 14 hodin, tak nepude ani jeden. — Ve 12 hodin se společnost zvedá, nastupuje v rozjařené náladě do čekajících přepychových aut a rozjíždí se k domovu, aby poobědváli....

II.

Po ovocném trhu brouzdá se 18letý vyhublý chlapec. Už dva dny se živi ovocnými a zeleninovými odpadky. V noci spává ve stínu sloupů podloubí — natažen v úzkém stínu při zdi jako struna, takže chodci a stráž ho stěží zahlédnou. Kamenný chodník je jeho lože a listopadové mlhy má za příkryvku. Vyplašen, probouzí se již ve 4 hodiny z rána, kdy začínou rachotit železničské vozíky a než se začnou na trhu konat horečné přípravy pro denní trh. Roztřesený zimou vstává — nastává mu 20hodinové blouzení s prázdným žaludkem, neboť „spat“ může jít opět až ve 12 hodin v noci, kdy chodci se tak již netrousí kolem jeho lože. Je bez zaměstnání, k úřadu chodí marně již třetí týden. Na rohu Melantrichovy a Havelské ulice prodává párky pan Jäger. Oblouští

mužik, zavalitý, s mrozím vousem a červenými tvářemi. Jeho kozišek ani vysoké boty nejsou elegantní, zato důkladné a hřející. Nikdy bys neřekl, že tento mužik je domácím pánem a boháčem. Tak skromně si vydělává svých 200 Kč denně. Obchod mu jde výborně, stále jest obklopen houfem kupujících, jimž často dva párky jsou celým obědem. 10. listopadu upadla houska za 25 haléřů panu Jügrovi do prachu a náš hladový hoch, který se vracel zpět marně od úřadu práce, pološilený hladem se na ni vrhl a zvedl si ji. A vite, co udělal domácí pán Jäger? Vrhel se na hocha jako tygr a začal ho pěsti bit do obličeje: Já ti dám, ty lupiči, ty vrahu, ty zloději, ty chátro bídná, na, tu máš, policie, policie, sem, pojďte si pro lupiče... A strážník, který stojí blízko na křižovatce, rychle přikvačil a navléknuv hladovému hochovi pouta, odvádí ho do žaláře... pro housku. Nic nepochylo, že náhodní chodci zaplatili panu Jügrovi desetkrát škodu, pan domácí trvá na potrestání lupiče. A hoch jest odváděn do žaláře... Kamarádi, piše se rok 1930, 12 let samostatnosti.

III.

V Brně byla v tyto dny odsouzena žena, která rozbila v hádce s konduktérem okno elektriky, k jednomu roku těžkého žaláře, nepodmínečně. Ovšem obžalovaná byla asi prostitutka a měla Brno zakázané. Kamarádi, vidíte, že se radujeme, že ještě naše spravedlnost nevymřela?

IV.

A čeští spisovatelé opět protestují! Proti nezaměstnanosti, proti tiskovému zákonu? ptáte se asi! Ne, protestují proti záplavě cizího braku a děl, zřejmě duchovní chudoby a sešlosti mravní. Mezi jinými zcela neznámými veličinami jsou podepsáni: R. Medek, X. Dvořák, J. Guth-Jarkovský, Vilém Neubauer, F. S. Procházka, Quido Maria Vyskočil, Bohumil Zahradník-Brodský a ještě mnoho jiných genů.

Zcela souhlasíme: nač bychom dováželi cizí brak zřejmě duševní chudoby, když máme brak náš, brak československý.

— Přispějte almužnou ubohému žebrákovl —
Jó, abyste to prochlastal, né?

„Trampa“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liličova ul. 13. — Filialní administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filialní administrace pro Pterov: Pterov, Škodova ul. 13. — Filialní administrace pro Bratislavu: Bratislava, Stúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — O novinovou sazbu zažádáno.

nesmí se snést

Chtěl jsem zapomenout — nelze, nelze,
syrové barvy neseťru,
kdybych byl básníkem, ronil bych slze
věely, odplouvající ve větru.

Uschlé květiny v knihách — jak je to známé,
prsy podobají se prastarým léčkám,
odpusťme milencům, které zaměstnáváme —
motýlokvětým vázkám.

K lásce nás nikdo nenutí —
zmatek ze světa a z rozumu si přinášíme z cest,
hořká slova — hořké písně labutí
musí se snést.

Není čas na vzpomínání, je čas činů,
čas chopiti se zbraně, čas trhnout opratí —
labuti dávných dob, labuti dávných stínů
se nazpátek už nevrátí.

Jde o to, nezapomenout, NEZAPOMENOUT,
vyříznout jazyk šarlatánům, co nás do sadu vodí,
rozkrojit pecen chleba, půlměsíc nože připomenout
— Jde o chléb! Nůž se hodí!

V lakových střevíčkách jde buržuj z karnevalu,
rozuzleme zmatek ze světa a nejistotu cest —
otroctví práce, hořké otroctví kapitálu
Nesmí se snést!!!

K. Marko

Ke kolportáži „Trampa“.

Převzetí „Trampa“ a změny v jeho obsahu našly nadšenou odezvu v řadách čtenářů. Dosvědčují tomu nejen dopisy s projevem souhlasu, nýbrž i četné objednávky a zvýšený odběr.

Venkovští i pražští kamarádi objednávají „Trampa“ po desítkách, ba docela kamarád Stránský z Duchcova zvyšuje hned o dalších deset čísel. Nestací ovšem spokojiti se s částečnými úspěchy. Všichni čtenáři „Trampa“ musí vyvinouti pokud možno největší agitaci pro jeho odběr. Na každé osadě musí býti stanoven kamarád, jenž by měl na starosti rozšiřování „Trampa“, ve všech prodejnách novin, u obchodníků a papírníků žádejte, aby si vzali váš časopis do prodeje a rovněž v mís-

tech, kde jste zaměstnáni, přičiňte se o rozprodej. Kolportérům poskytujeme slevu 20 procent.

Pracujte ze všech sil pro rozšíření svého časopisu.

Dávno před potopou.

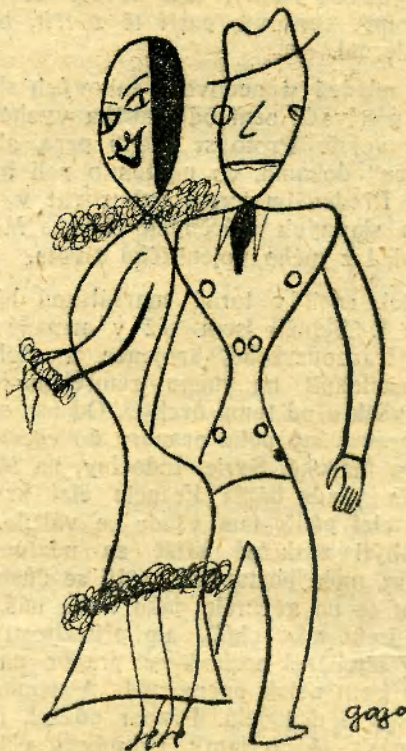
První hospodyně: „Jsou to ale časy, kam to půjde s tou drahotou!“

Druhá hospodyně: „Ba, považte: Dinosaurus je dnes dražší a dyplodokus není vůbec k dostání!“

Dandy.

Medická.

Zkoušel tuhle jeden profesor medika. Dal mu partii svalstva na ruce. Medik přirozeně nic neznal. Medička sedící v první lavici ukazovala mu marně ono svalstvo na své ruce. Profesor ji zpozoroval a povídá jí: „Slečno, nepřestane-li s tím ukazováním, tak dám p. kolegovi pohlavní ústrojí a jsem zvědav, co budete dělat potom.“

„Ferry, vobrat' si ten límeček, máš už ho moc špinavej.“

„Ty chytrá, co pak myslíš, že ho mám vo třech stranách?“

otto rikin:

můj největší válečný čin.

Pan generál Votruba stěžoval si nedávno v novinách, že naše mládež vůbec není vychovávána v lásce k vojenskému stavu. Ani v čítankách pro děti nejsou velebeny válečné činy, jako bývalo za blahých časů Franc Josefa I., císaře rakousko-uherského. Tehdy se nejen o kráse vojenského stavu psalo, ale i zpívalo. Nynější generace už nezná tklivých vojenských písní, jako třeba o kanonýru Jabůrkovi, kterej u kanonu stál a pořád ládo — ládo — ládo — ládoval. Už se nezpívá křepká vojenská píseň: V pondělí je execírka, v úterý je defilirka, ve středu je fuserš, pucuj kvér, patronaš... Ani neslyšíme bojovnou píseň: Až já budu stát v širém poli v kompanii, tam se budu prát... Zkrátka, nic vojenského v písních, nic v literatuře, v čítankách, nikde. Jaký div, že srdce starého generála Votruby zabořelo nad tímto zjevem? Tady musí nastat obrat. Kluci musí pochopit, že není nic krásnějšího pod sluncem, než nechat si z lásky k vlasti vyrvat šrapnelem střeva z břicha. Anebo poslouchat pana rotného, který domluví člověku sice nehledanými, avšak výraznými slovy: — Ty slone bagánská, točíš se tu jako kráva na parketách, nevíš, vole jeden, kde máš pravou haxnu, kde levou, seš vůbec prase pitomý, vepřový, patří tě zavřít, blboune, až bys zčernal.

Dnešní mládež si nedovede takových slov považovat, poněvadž není od malička vychovávána v úctě k vojně. Proto se chápu pera, abychom v „Trampu“ dohonili, co na tomto poli bylo zameškáno. Především nutno vzbuzovat v mládeži touhy po slavných válečných činech. Možno si vzít příklad z mého vojenského života.

Já, kluci, nosil v torně maršálskou hůl, jako Napoleon I. Sloužil jsem též v armádě našeho čackého francouzského spojence a mohl jsem takřka nastoupit na místo zemřelého maršála Foche. Avšak osud tomu nechtěl. Od nás ze Saidy byly vypravovány polní prapory do všech končin světa: Do Maroka, Syrie, Indočíny, na Madagaskar. Tam všade hájila Francie cizí krví svoji vlast na cizí půdě, tam všade se válčilo, člověk mohl dobytí záslužné kříže za udatnost před nepřítelem, mohl postupovat, státi se důstojníkem, dotáhnout to na generála, jako třeba náš Šnejdár. To jsem také chtěl, ale příležitosti nebylo. Kdykoliv odcházal pochodový prapor na bojiště, vždycky jsem nějak onemocněl. A nemocný člověk hrdinství nenadělá. Prapor odešel, já zůstal v kasárnách. A co tam? Brambory oškrabovat v kuchyni, dvůr zemetat, chodit na cvičení. Možno dostat záslužný kříž za udatné škrabání bramborů? Zajisté nikoliv. Přirozeně, že se mně protivila taková nevojenská práce v kasárnách a raději jsem se tomu vyhýbal. Pravda, kaprál na mne štekával jako pes, ale já odpovídal klidně:

Copak tohle je důstojné pro vojáka? Počkej, až budu v Syrii, uvidíš, jak se atakuje s nožem v zubech. Nestačíš za mnou běžet, poněvadž já jsem člověk pro bodákový útok.

Avšak jakmile prapor odjížděl do Syrie, já opět onemocněl, jako naschvál. Ale přece se mně jednou poštěstilo. Bylo to na stráži u skladiště, kus od Saidy. Stál jsem od půl noci do dvou hodin. Hvězdy jiskřily na obloze, avšak noc byla tmavá. Ve skalinách opodál koncertovali hladoví šakalové tak příjemnými hlasy, že člověku naskakovala husí kůže. Náhle šramot, někdo se plížil ke skladišti. Ztlumil jsem dech ve svém úkrytu. Zřejmě Arabové šli vykrást skladiště. Předpis velel zahájit palbu. Avšak pal, když nikoho nevidíš. Vystřelíš, prozradíš svůj úkryt a než přikvačí hlídka, zařezou tě Arabové jako berana.

Bylo slyšet, jak pácí dvířka od skladu. Prsty téměř automaticky sahaly po spuštění pušky, avšak s napětím všech sil ovládl jsem nerozvážlivost a nestřelil.

Asi za hodinu vše utichlo.

Přišly mě vystřídat, řekl jsem, že nic nového a odebral se na kavalec. Ráno se zjistilo, že skladiště je vykradeno.

Kaprál dostal měsíc žaláře za to, že nedovedl říci, v kterou hodinu se to stalo a kdo byl při tom na stráži. Měsíc žaláře celkem nic neznamena, avšak republice francouzské byl zachráněn život jednoho vojáka. A o to mně šlo, nehledě k tomu, že tím vojákem byl jsem já. Nelze hazardovat lidským materiálem. Z tohoto případu plyne poučení: Zachovejte vždycky klid. Rozčilení není program ani na vojně.

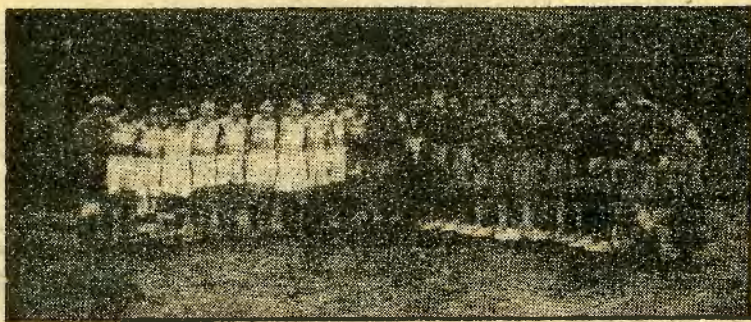
**Ři ni haléře těm, kteří
si vás jako zákaz-
níků neváží!**

— a jak se ta kuďla křivě zabodla, tak sem si hned řek:

Přidou hosti!

Boxing & Atletika & Football

Osada Rudý Les — osada Durango
8 : 2 (3 : 0).

Zápas hraný na A. F. K. Šmejkal v Mnichovicích 9. listopadu skončil zaslouženým vítězstvím rudých. Obě mužstva vyměnili si před zápasem

Osada „Omyl“, Luka pod Medníkem.

Vzhledem k stálým výzvám všecholleybalových klubů z širokého okolí oznamujeme všem, že 15. listopadu ukončujemeolleybaiovou sezonu, takže veškeré výzvy k turnajům byly by bezvýslednými.

Za guvernéra Juraje

Lomikar a Ferda.

Mistr boxu ČSR. Hocký — trener Č. A. K., Král. Vinohrady (Americká 39), hledí, aby těm, kteří se svěřili jeho péči, se nezkrátily žíly. Honí líný těla každé úterý a čtvrtek večer. Kluci přijďte si čihnout. Za čumědu nic nedáte! V pondělí, středu, pátek řecko-římskej a vzpírání. Nebuďte padavky — přišupajděte se. Ahoj!!!

Kostrá.

Sekundantství při boxu.

Jednou z důležitých věcí při utkání je sekundování. Každý boxer ví, co znamená dobrý sekundant, který nejen dovede poradit, ale povzbudí svého chráněnce. Každý borec-amatér má právo při utkání na 2 sekundanty. Šéf-sekundant omývá a radí borci, kdežto druhý, který stojí v ringu, dává vzduch čili fojruje ručníkem, ale zásadně mlčí. Bývá opravdu směšná podívaná na sekundanty, jak

vlaiky. Osada Rudý Les disponuje dobrým fotbalovým mužstvem a přijme několik nabídek ještě v letošní sezoně do vánoc. Nabídky na Tondu Chundelu, Žížkov, Dalimilova 4.

se plete jeden druhému, zapomenou postavit židličku, ten co fojruje, místo vzduchu radí borci, nebo masíruje mu nohy směrem dolů, snad proto, aby měl borec olověné nohy. Šéf-sekundant dělá to co nemá a tak borec, místo osvěžení a povzbuzení jde do boje nevesele. Jedním z šéf-sekundantů je dr. Hruban. Je jistou věcí, co by znamenal Franta Nekolný, kdyby v rohu nebyl dr. Hruban. Proto každý boxer má mít šéf-sekundanta kamaráda, který ho dobře zná a ví, co jeho chráněnce umí, kolik snese ran atd. ... zkrátka dovede poradit. Jsou také boxeré, jimž je těžko poradit a kteří rady neposlouchají. Proto také kamarádi, kteří to neumíte, se do toho nepiette.

Čsl. U. B. A. po odmítnutí smírného návrhu U. B. P. o společném postupu alespoň na poli sportovním rozhodla se pro nemožnost sjednání matce Poetsch-Nekolný, uspořádati matsch Nekolný-Venturi (Italie) nebo Schulze (Švýcarsy), pod licencí p. dra. Hrubana. Vedle toho má startovati Hampacher v trainingové exhibici s Ambrožem (mistr ČSR) a Andertem (B. C. Hoyer) a několik vybraných dvojic amatérských. — V poslední schůzi Čsl. U. B. A. usnesl se výbor uspořádati amat. boxmatch ČSR.-Maďarsko dne 16. prosince v Lucerně. Doufejme, že po zrestaurování financí (Čsl. U. B. A. prodělala při utkání s Pol-

skem 10.000 Kč) a po příjmu ze zápasu Nekolného k utkání dojde. Poslední utkání skončilo 8 : 8.

„Malý ring“.

Odchodem Franty Nekolného do Ameriky ztrácí nás ring magnet, který v dohledné době nebude nikým nahrazen. Dykast, který je p. Kaisrem záván na 10 matchů (mimočodem, dohromady za 30.000 Kč!), tímto počtem patrně vyčerpá všechny prvotřídní evropské rohovníky. Pochopitelně, managéři chtějí využití stávající velký zájem o box a soustřeďují svou pozornost na chystaný „malý ring“, o jehož založení dostalo se nám spolehlivých informací. „Malý ring“ má sloužit box-matchům amatérů, přecházejících k profesionalismu. Amatéri, toužící po slávě a pohádkových obnosech profesionálního ringu, budou zae moci ukázat své kvality. Společnost, pořádající tyto zápasy, sestává se z pánu: Kabeláče, Trmínka a Vojty Nováka. Průměrná omena adeptů profes. ringu má se pohybovat kolem 1000 Kč. K zahájení činnosti „malého ringu“ snažil se získat Trmínek Jakše Hofmanna a Hejtmánka kteří jsou dosud amatéri, ale pečlivě se v boxerském domově připravují na svou novou dráhu. Jako další z boxerů-amatérů přicházejí v úvahu Dvořák, Jelínek, Muzikář a Michálek, tedy téměř všichni, kteří v našem amatérském boxingu něco znamenali. Jaký vliv bude mít tento hromadný přestup na amatérský ring, pozrámé v nejbližší době.

m.

Co očekává Nekolného a dra Hrubana v Americe.

Předně, hodně slávy a peněz. To je pochopitelné. Kdo však zná poměry v americkém ringu, dojde k jednomu závěru: Dra. Hrubana čeká osud managéra Schmelinga, Bülowa, Američtí managéři nenechají si přece utéci takovou příležitost k získání peněz a jak známo, američané nejsou v tomto oboru nikterak sentimentální. Franta, chce-li se utkat s rohovníky první třídy, do Ameriky musí. Je ovšem otázkou, půjde-li to bez amerického managéra a upřímně, nepřáli bychom sympatickému dru. Hrubanovi jedinou funkci, která ho v Americe čeká, totiž nejvyšší sekundantství. Leon.

Sledujte přípravy největšího trampského podniku, konaného koncem listopadu v Lucerně.

Kulturní bacily

Tramping vítězí!

Jsou marny všechny snahy různých činitelů, mravokárců, potlačit nespoutaný živel, touhu po návratu k přírodě, snahu odhodit aspoň na pár hodin okovy svého zaměstnání, jež nutí nás otročit pro skývu chleba.

Nic nezadrží nás v našem elánu, naše hnutí kvasí

Kvas — nepatrný zlomek celku — který byl snad hlavní příčinou, že výstřelky několičky, zvláště rozpálených hlav, které příliš zabředly do naturalismu, a vzaty byly za podnět ku štvanicím — ten zmizí, vyloučí se sám sebou — vykryštalisuje zdravé jádro, realisace původní myšlenky.

Tlak budí ovšem protiilak.

Nejradikálnější živly trampské viděly hlavního nepřitele v onom nenáviděném mravokárci, jenž sám byl prohnělým prostopášníkem.

Nemohoucnost budí závist.

Vzniká boj proti „pačourům“.

Jde do důsledků?

Myšlenka trampingu dnes nestaví se před věkem, nemůže ohraničena být tím, že vyhrazena jest pouze mládeži do 20 let.

Jako každé hnutí, prodělává ovšem i toto svůj vývoj. Má snad nyní své dětské nemoci již za sebou? Těžko tvrdit...

Zatím nutno konstatovati, s povděkem, veliký čin dneška.

Trampové, takřka přes noc, prosazují myšlenku mít svůj list, svou tribunu, neovlivněnou nikým, kdo není tramp, časopis pro sebe, svou polemiku a své semknutí do pevných, nerozborných řad.

Čin téměř neuvěřitelný v dnešní době.

K a m a r á d i!

Uvědomte si tento mezník, jenž musí značit začátek rozmachu trampského hnutí.

Semkněte své řady a s nadšením vpřed — k vítězství zcela určitěmu, radostnému!

Chceme ukázat veřejnosti, co značí trampské hnutí, že nemá co činit pou-

ze s neukázněnou čeládkou, ale muži i ženami, již mají v těle krev, chuť do života, věří v sebe sama — v lepší budoucnost.

Co značí pro nás — nejlépe dokumentují ony krásné písně, jež vznikají v záblescích táborových ohňů, v přítmí chat, v lesních zákoutích, na březích řek i v zakouřených krčmách a při bouřlivých „potlaších“.

Vždyť tyto písně tvoří dnes jediný přírůstek naší tvorby lidové; staré, krásné písně, vzniklé hlavně na venkově, nemají dnes dalšího pokračování.

Vznikl úmysl, ukázat sobě samým, co jsme, jak rosteme, jací jsme, ukázat i jiným sebe v pravém světle.

A proto L. O. K., jehož jádro tvoří jeden z nejoblíbenějších dnes trampských sborů Silver Star, uspořádá 27. t. m. ve velk. sále Lucerny

I. Všetrampský večer

s prvotřídním programem, o němž podrobné zprávy přineseme v příštím čísle.

Přes 200 osad účastní se této slavnosti — svými vlajkami a totemy ozdobi náš největší sál v Praze a bouřlivě A h o j! — které vyšleme rozhlasem všem kamarádům v celé Č. S. R., ba v celém světě, uvědomí všechny, co značíme v dnešním životě vůbec, že chceme dále růst, dále mohutnět a vnitřně se konsolidovat.

knihy

Chcete-li si precizně něco, co se vám bude jistě líbit, tedy se pusťte do A-Durových veršů, shrnutých v knížce nazvané „Sketch-Book“. Zvláštní doporučení není jistě zapotřebí. Každý z vás jistě zná z „Trampu“ jméno A-Dur. Jeho verše jsou tak prosté, bez zbytečných okras, jako je život. A proto se nám líbí.

Naše děvčata bude jistě zajímat knížka profesora Nemitova, která vyšla jako pátý svazek knihovny „Za zavřenými dveřmi“ a která se jmenuje „Tragedie ženina života“. Je to kniha, kterou by však měli číst hlavně muži a především muži. V knize je velmi zajímavým způsobem narý-

sován směr nové pohlavní moralky, která se teprve začíná rodit, aby vyvedla mladé lidi, tápající v chaotické bezradnosti dnešní farisejské společnosti do nových vod.

Pravým protikladem je knížka Selmy Lagerlofové, kterou jistě znáte z historie tuláckého, tantaronského a pijáckého kněze, Gosty Berlinga. Je to „Anna Svärdová“. Artur ožení se z malicherného a pošetilého vzdoru, kterým chce uniknouti vlivu Charlotty Löwenskoldové, s prostou venkovskou ženou, Annou Svärdovou. Pochopitelně, že manželství, postavené na tak vratkém základě, nemůže nic poskytnouti iluzionistickému Arturovi, a ten proto upadá, ubíjí se a klesá níž a níž, až se stane bezpřístřešným tulákem. Pochopitelně: když je na tom nejhůře, přichází Charlotta, aby ho pozvedla k novému životu. Happy-end, jako v americkém filmu. Proti skvělé historii Gosty Berlinga je tálo kniha skutečně pouhým odvarem. Zajímavým sice, ale přece jen slabým. Začínají býti již nechtuné ty věčně stejné, nič nového nám neříkající historie manželství a milostných poměrů vůbec, na něž hledí se s měšťáckého stanoviska. Bylo by potřeba skutečně nebojácného pera, které by dovedlo říznout tam, kde je vřed největší.

Po trampské „Divoké scéně“ nový trampský divadelní podnik.

Trampské zpěvácké, recitační a taneční skupiny soustředěné při Divadelním rytmickém a zvukovém studiu v paláci „U Nováků“, Praha II., vystoupí po prvé za vedení J. Zorý 5. prosince 1930, v Radio-paláci na Král. Vinohradech. Na letošním scénickém večeru prokáže divoký národ pražských trampů schopnost samostatného disciplinovaného jevištního projevu s vlastně 11členovou jazzovou kapelou, s velkým recitačním pohybovým sborem a s trampskými dívčími i mužskými sbory pěveckými a deklamačními. V polovině prosince t. r. vystoupí trampské divadelní sdružení při Zorově studiu na scéně Městského divadla na Král. Vinohradech.

Libřický osadní klub chystá všem trampům koncem listopadu velké překvapení.

z galerie tuláku života.

Friedrich Nietzsche:

Narodil se 1844 v Röcken, byl prorok moralista, filosof, badatel, hudebník, — básník a tulák života; byl revolucionář a básník své vzpoury, byl šiván-osočován, trpěl . . . Svým duchem vyhnán z kruhu přátel, toulal se v nebezpečných a nebezpečnějších oblastech, úpěl a jásal pod tíhou osamělosti. Nezhrozil se padouřských nepřátel, které měl na všech stranách; čím více trpěl, tím pevněji a hrdinštěji snášel svou trýzeň: srovnával se se smělym plavcem, jenž na tahuje plachty své lodi pod neznámými zeměpány. Protoulal celý život po severní Itálii, Alpách, Německu: hledal čisté nebe proti své trýzni. Když ho přepadla myšlenka „věčného návratu“, načrtl snad vrchol svých prací „Tak mluvil Zarathustra“. V 43 letech poznal, že je právě tak samotný, jako byl v dětství. Na konci života zešlel: ve Výmaru ztratil poslední leta, tupý, smutný, díval často za zapadajícím sluncem leckdy plakal . . .

R. 1900 zemřel tento tulák života, myšlenek, sebe: Pouze bláznem, pouze básníkem . . . (Nur Narr, nur Dichter . . .).

„Co bych měl vám dáti? Ale nechte mne raději rychle odejít, abych vám nic nevzal! Bůh jest mrtev. Hlásám vám nadčlověka. Nadčlověk jest smysl země. Zapřísahám vás, bratři moji, zůstaňte zemi věrni! Hleďte! Ukazuju vám posledního člověka. „Nalezli jsme štěstí“ — říkají poslední lidé a mžourají. Trpícího a zmučeného boha dílem zdál se mi tu býti svět. Nové pýše učilo mne moje Já, té učím lidi. Nové vůli učím lidi. Poctivěji mluví a čistěji zdravé tělo, dokonale a pravouhlé: a ono mluví o smyslu země. Plna jest země přebytečných, zkažen jest život příliš mnohými. Říkají vám, že jste bez srdce: ale srdce vaše je ryzí, a já miluju stud vaší srdečnosti. Kdesi žijí ještě národové a stáda, ale ne u nás, bratři moji: zde jsou státy. Stát? Co jest to? Stát se jmenuje nejstudenější všech studených netvorů. Studený lze ještě. Pro přebytečné byl zřízen stát. Státem jmenuju to, kde jsou všichni pijáci jedu, dobří i zlí: státem, kde všichni sami sebe ztrácejí, dobří i zlí: státem, kde zdlouhavá sebevražda všech — jmenuje se „životem“. Pohleďte jen na tyto přebytečné! Pohleďte, jak šplhají, ty mrštné opice. Šplhají přes sebe a strhují se tak v bahno a hlubinu. Často sedí bahno na trůně — a často také trůn na bahně. Odstupte z dýmu těchto lidských obětí! Utíkáte k bližnímu před sebou samými. Radím vám k lásce k bližnímu? Raději ještě radím vám k útěku před bližním a k lásce k nejbzdálenějšímu! Nikoliv bližního hlásám vám, nýbrž přítele. Svou smrt vám chválím, smrt svobodnou, která přijde, po-

něvadž já chci. Kéž by přišli kazatelé rychlé smrti! Buďte zdrženliví v přijímání! Dávejte tím na jevo, že přijímáte! Varujte se mi soucitu! Sebe sama obětuju své lásce a svého bližního tak jako sebe: — Ctnost — to je tiše seděti v močále. „Tot zde vlast všech hrnců s barvami!“ Svobodu miluju a vzduch nad čerstvou zemí. Jsem příliš vřelý a spálený vlastními myšlenkami: často mi to ubírá dechu. Stáváte se vždy menšími, vy malí lidé! Odpadá z vás kus po kuse, vy pohodlní! Rozbijte, rozbijte mi dobré a spravedlivé! Tuto novou desku, ó bratři moji, stavím nad vás: **buďte tvrdí!** Raději si zoufejte, než byste se vzdali. Máte odvahu, ó bratři moji? Jste stateční? Studené duše, krtci, slepci, opilí nejsou statečnými.

Střežte se učenců! Ti vás nenávidí.

Svět je hluboký: svět je hluboký, a hlubší, než myslil den! Nech mne! Nech mne, ty hloupý, nemotorný, chmurný dni! Není-liž půlnoc jasnější? Ó, světe, chceš mě? Ale, dni a světe, jste příliš neohrabaní — mé neštěstí, mé štěstí jest hluboké, ty podivný dni, ale přec nejsem bohem, žádným peklem boha, hluboký jeho bol. Rozkoš hlubší ještě nežli srdce žal. Soucit! Soucit s vyšším člověkem! Ten měl svůj čas! Což jdu za štěstím? Jdu za svým dílem! Tot moje jitro, můj den počíná: sem vzhůru tedy vzhůru, ty velké poledne!

(Z „Tak mluvil Zarathustra“.)

Trampové, mladí silní hoši,

nenoste lehkou obuv. Nejde to dohromady s Vaší silou. Silný mladý muž nosí na tramp jen pevné kanadky ze silného amerického dull-boxu, takové, jako nosí americký voják. Jděte si pro ně k firmě Javůrek.

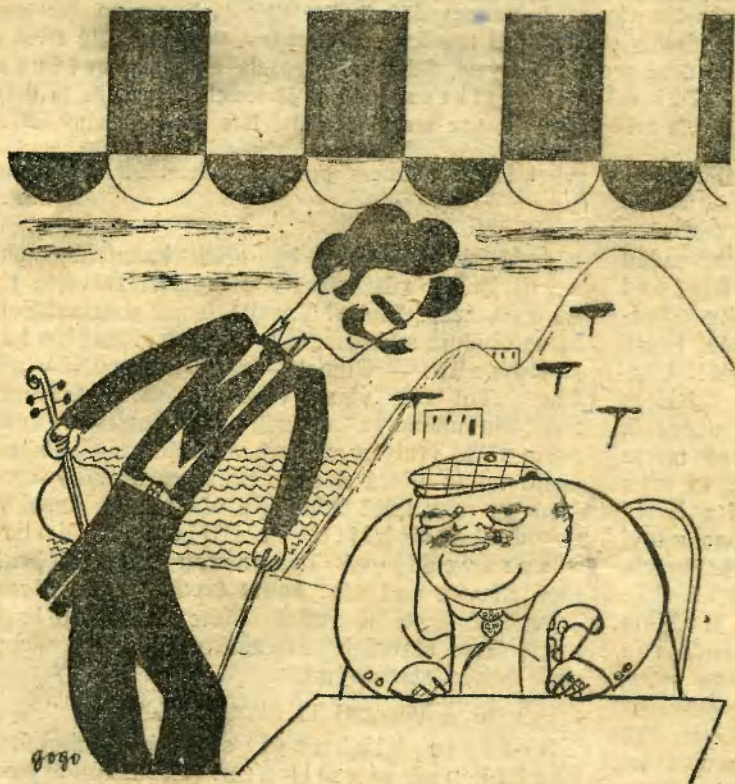
Přijde-li celá osada najednou a všichni koupíte, dostanete slevu.

Veďte si příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes lístek **Brož, Kardaš, Řečle, Čechy.**

Nezaměstnaní kamarádi
hlaste se ještě dnes v administraci
Trampa. Dobrý výdělek po několika dní v týdnu.

Tramprské večery pořádají výhradně v Národní domě na Žižkově. Velký taneční sál za mírných podmínek k dispozici.

„Máte tlačenu?“

„Máme.“

„Tak mi dejte za Kč 2.50.“

„To, bohužel, nemůžeme, protože dáváme jenom od Kč 3.— nahoru.“

„Máte pražskej salám?“

„Máme.“

„Tak mi dejte za Kč 3.—“.

„To, bohužel, nemůžeme, protože dáváme jenom od Kč 4.— nahoru.“

„Máte šunku?“

„Máme.“

„Tak mi dejte za Kč 4.—“.

„To, bohužel, nemůžeme, protože dáváme jenom od Kč 4.50 nahoru.“

„Máte jazyk?“

„Máme.“

„Tak mi vylizte kapsu!“

— Poslechni, ty jsi poslední dobou jak Tatry.

— C-o-o-o?

— Ba jo, jde to s tebou s kopce.

Pan Paďour a paní Paďourová byli na letním bytě. Jsou na odjezdu.

„Staroušku, všechno bylo krásné, ale...“

„Víš, mě taky tady jako něco tento...“

„No, řekni to, staroušku...!“

„No, ten kloset! Vono na dvůr. A když sem chceme napřesrok zase jet...“

I sedl pan Paďour a napsal na lístek: „Krásně se nám líbilo, jen bychom rádi věděli, kde tu máte k....“ A odešli na nádraží.

Majitelé domku luští večer dopis. „Co je to k....?“ — „No, voni byli takoví zbožní, to víš, že to bude kostel, to voni se bojí to napsat na phio. A tak, když pan Paďour s paní Paďourovou přijeli příští rok zase na letní byt, našli dopis: „K.... je v Horních Záleslech, tři hodiny po císařský silnici. Chodí se: Na malou ve všední den v sedm ráno, v neděli v devět na velkou, za průvodu varhan...“

có.

Na rohovnickém zápase praví malý Casanova pořadatel:

„Pane pořádek, zavřete ventilátor, ať vám ty muší váhy neuletí!“

Ferry, cos to udělal s barometrem?

I celkem nic, dal jsem ho jen na krásně, víš my deme v neděli na čundr.

— Vod čeho máš tak voteklou pusu?

— Ale, měli jsme v boudě hosty a já jsem musel rozkousávat kostky cukru, aby se na všechny dostalo.

saša gutry:

tři historky

Do klenotnického krámu přijel v autě nějaký muž s rukou v obvaze. Vybral si šperků asi za 11 tisíc franků, ale usmlouval je na deset tisíc. Potom řekl klenotníkovi:

— Máte zde pero a inkoust? Hleďte, mám ruku v obvazech. Byl byste tak laskav a napsal byste mi něco?

A diktoval klenotníkovi:

— Má drahá, buď tak dobrá a vyplat doručiteli tohoto listu 10 tisíc franků.

Pán vzal toto psaníčko, zalepil je, poděkoval, zanesl psaníčko šoférovi, auto odjelo a pán se vrátil do krámu. Za necelou půlhodinu se auto vrátilo i s 10 tisíci. Pán zaplatil, vzal šperky a šel.

A večer, když klenotník přišel domů, se ho žena zeptala:

— Proč sis poslal domů pro těch 10 tisíc?

Jistá dáma byla v posteli s jistým pánem. Najednou se vrátil její manžel. Pán se rychle schoval pod přikrývku. Manžel nic netušil a klidně si

ležel. Ale po chvíli mu bylo horko. Aby se trochu ochladil, odhrnul v nohách přikrývku, ale hned zvolal:

— Co to? Vidím zde šest noh, ačkoli jsme v posteli jen dva?

— Šest noh? Já vidím jenom čtyři, praví dáma.

A tu manžel hbitě vyskočil z postele, spočítal nohy a uklidněn zjistil:

— Máš pravdu, jsou jenom čtyři.

Do městečka přijel známý cirkus Cornelius. Zlatým lířebem cirkus je jistě klec, v níž spolu bydlí lev a beránek. Opravdu neuvěřitelné! říká si starý pán, okukující klec. A trochu uštěpačně se ptá majitele cirkus:

— A co... nikdy se ti dva nehádají?

— Ach, vece pan Cornelius klidně, ovšem... nesnášejí se vždycky docela tak dobře jako na příklad zrovna teď... zajisté... někdy dochází mezi nimi k rodinným nesvárům... ale to bývá jen mráček, který rychle přelétne....

— Ale, ale? A potom?

— Potom? Potom koupíme nového beránka....

Přel. V. Rys.

— Hele, Ferdo, puč mi nálou knihu!

— Jakou knihu?

— No, nějakou knihu!

— Ale vod koho?

— No — nějakou tlustou. Já ji potřebuju střelit.

tristan bernard:

byrokracie

Přednosta jistého ministerského oddělení má ihned poslat na „vyšší místa“ jakousi úřední zprávu. Zavolá k sobě svého nejhbitějšího tajemníka.

— Příteli, teď vypusťte z hlavy všechny myšlenky na zábavu. Čeká nás neodkladná práce. Hned se do toho dáme.

— Ano, pane ministerský přednosto.

— Máte inkoust? Pero? Všecko, co potřebujete?

— Ano, pane ministerský přednosto; jenom gumu nemám.

— Tak si to na zítřek všecko připravte. Zítra se do toho určitě musíme dát. Tak zítra v devět hodin. To znamená, pravda, asi v půl desáté. Ale pak to musíme vzít hopen.

Druhého dne. Deset hodin.

— Tak do práce! Už máte gumu?

— Ano, pane ministerský přednosto.

— Tak začneme. Připravte se.

Po krátké půlhodině, během níž si přednosta čistil nehty, sháněje inspiraci:

— Jste připraven?

— Ano, pane ministerský přednosto.

— Tak dobře. Napište: Praha, dne 15. dubna 1928... Opakuji: Praha, dne 15. dubna 1928... Už to máte?

— Ano, pane ministerský přednosto.

— Dobrá! Přečtěte mi, co jsem vám nadiktoval.

— Praha, dne 15. dubna 1928....

— Za slovem Praha čárka, není-liž pravda?

— Už je tam, pane ministerský přednosto.

— Dobře, dobře.... ale po druhé počkejte, až vám řeknu, abyste ji napsal.... Jen nedělejte nic o své újmě, mladý příteli.... to je začátek anarchie.

— Prosím, pane ministerský přednosto.

— Teď vynechte dva řádky....

— .....

— Ne, tři, nebo i čtyři....

— .....

— Není to příliš široký kus prázdného místa?

— Trochu je, pane ministerský přednosto.

— Ano, máte pravdu, tak jenom tři řádky vynechte.

— Prosím, pane ministerský přednosto.

— Nebo jenom dva. To stačí. Nesmí se, mladý příteli, tak plýtvat papírem.... Tak, kdepak jsme skončili?

— 1928.

— Napsal jste tečku za 1928?

— Ne, pane ministerský přednosto.

— Napište tečku.... Ach, ti mladí lidé! Na všecko abych myslil. Kdybych vás nebyl upozornil, abyste napsal tečku za 1928, jsem jist, že pan ministerský ředitel by tuto listinu dostal bez tečky za tím letopočtem. To jste jistě zas myslil na nějakou dívku?

— Prosím, pane ministerský přednosto.

— Ach, příteli, vidím, že jsme své zprávě dali datum 15. a už slyším odbíjet jedenáct hodin. Zdá se mi, že jsme si poctivě zasloužili trochu odpočinku. Práce kvapná málo platná. Odpoledne vám dávám volno: mám jinou důležitou práci. Běžte si za tou svou dívenkou. Tak tedy zítra, příteli, zítra. Přesně v devět hodin. To jest, ovšem, v půl desáté. Nebo i v deset. Půlhodina sem, půlhodina tam; teď, když už máme to nejtěžší, totiž začátek za sebou, taková půlhodinka nic neznamená. Tak tedy v deset. A budete-li mít odpoledne chvíli čas, pište mi to, co jsme dnes napsali, načisto, ale datum vynechte.... To doplníme, až to dopíšeme, pravda? Tak na shledanou zítra!....

Přel. O. Rýdl.

„Viš, že Jarda umí už psát na stroji?“

„Nekecej, takovej . . .“

„No jo, fčera počmáral Vaňáskovi celou mlátičku!“

— šefe —

Jede Bob a Karel s kanoí. Tu uprostřed řeky uvázno na skalisku. I povídá zkušený Bob:

„Kamaráde, narazili jsme na tvrdou vodu, nemůžem' dát.“

Dlouhý Joe.

— Vy lůzo tramská, že nemáte v čem chodit? Tak chod'te v blátě!

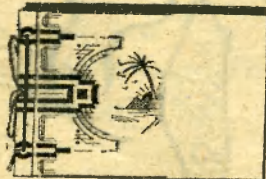
Německo nazývá splácení válečných náhrad jménem Wiedergutmachungsleistungen; není proto divu, že takové slovo nadělá tolik nesnází! —

FOTOAMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17×25

Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslánému obnosu

J. D o u b e k,

závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebízského 272-I. — Telefon 454-95.

P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky!

— Pane doktore, ten lék si holt musím zaplatit, ale vaši návštěvu, tu vám oplatím!

Tramprské kanadky
originál anglický Dul-box,
Kč 195'-
až 218'-
Jaroslav Bohata
Smíchov.
Proti Knížecí.
Též poštou na dobírku, vyplacene.
Udejte číslo nohy.

— Na mně vlastně nic jinýho není, než ty fousy
... a ještě si z nich kde kdo dělá psinu.

Fr. Udržal, v. r.

Moderní fo:ostroje
Nedostizně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80 Učebné strojky Kč 1f.— 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6x9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamování. Ceník 100 stran zdarma.
Emil Birnbaum,
továrna fo:ostrojů, KUMBUK, 46.

Pane strážník, prosím jich, počkaj chvíli s tím červeným světlem, já si vyvolám desku.

Každému, což jeho jest.

Jemný rozdíl mezi první, druhou a třetí třídou.

I. třída: W. C. — Pour messieurs. — Pour dames.

II. třída: Kloset. — Pro pány. — Pro dámy.

III. třída: Záchod. — Pro muže. — Pro ženy.

(Volně dle Roda-Rody.)

Předseda místní organizace Masarykovy letecké ligy proti tuberkulose:

„Tady mu, chlapovi, nesu pojednání o tuberkulose, a on zatím už dodělal . . .“

„Heled', Tondo, nepocítil si hrůzu, dyž si šel včera večer vokolo hřbitova?“

„Ne, vona mě ta hrůza vobešla.“

— Pane vrchní nadlesní hajný, můžu tady pokládat voka?

— To at vás ani nenapadne!

— Tak kluci — dneska máme čočku bez volskech vok! La.

V parlamentních kuloárech narazí Beneš na Stříbrného.

— Jedenadvacet! sykne Beneš.

— Reparace! odsekne Stříbrný.

— Mutějovický uhlí! osopí se Eda.

— Záhadný miliony! na to Jiří.

— Špiritus! plívne Eda.

— Nápodobně! opáci zdvořile Jirka. Načež se rozejdou.

— To sem blázen, bručí si konverzací přítomná parlamentní vacha, proč tíhle dva vlastně v novinách do sebe řežou!

Roť.

drby z čundrů

Trampské vydavatelské družstvo.

Na četné dotazy sdělujeme, že všechny informace o družstvu byly sděleny všem čtenářům v 38. čísle „Trampa“. Vyplněnou přihlášku zašlete poštou a zároveň poukážkou příslušný obnos. Podíl je možno spláceti, avšak nejdéle do tří měsíců ode dne upsání. Na splácení zašleme složenky.

Vynasnažte se, aby všechny osady a kluby a co nejvíce kamarádů stálo se podílníky družstva a spolumatiteli „Trampa“.

Trampské vydavatelské družstvo,
Praha I., Karlova 14.

Kamarádům budějckým
od Boubína k Malši a Vltavě.

Tvoříme trampskou scénu. Kamarádi, několik osad chce dát dohromady ideál všech, řádkou Trampskou scénu; kdo chceš spolupracovat hudebně, zpěvně, fórem nebo něčím podobně, přijď na sleziny každý pátek ke Kuncům, Linecká silnice vily u Rožnova. Šerif Jaro.

Brno — továrna malých dětí.

Mohutné Ahoj dobré trampce Zuzi, Helči a té „Není možná“ řvou osadníci Chudobince. Přijďte do Olomouce na náš potlach dne 29. listopadu. Menš, kytice a jiný alkohol pro vyzdobení místnosti přineste s sebou!

Šerif a jeho squav Ota, Do a Vlasta, Brouk — bez squav.

Když hej, tedy taky rup!!!

Když tak každý týden ve čtvrték obdržím časopis „Tramp“, jest mojí první myšlenkou, co asi je nového v osadách. Proto tuto rubriku „Drby z čundrů a osadní poštu“ důkladně pročítám, neb je to snad to nejpoužitější a konečně člověk se doví, jak se v jiných osadách žije. Pak se mně také líbí trampská hesla, na př. „Do paďourů hej rup!“ Pěkná slova, ale skutek ten utek.

Doklad toho, že paďouři přicházejí do našich osad, chat a lágrů jako mniška. A co vy, kamarádi, uděláte, když takový paďour se svojí samiči

k vám do osady přijde? Zavrčíte, plivnete skrze zuby a pomyslíte si: „Jsi nám vítán jak vosina v zadnici.“ To však paďoura neodstraší, přijde po druhé, trochu jinak, asi tak jako se to stalo tuto neděli na osadě mezi Davlí a Stěchovicemi. Přišel, v jedné ruce 50 Kč a v druhé žrádlo a koupil si vás. Udělali jste ho osadníkem. Udělejte ho tedy za těch pár Kč šerifem a jeho samici říkejte dále rukulíbám, vy trampové. A pak zas napište do „Trampa“, do paďourů hej rup! Šerif z Manihiki.

Denně dojde několik dopisů, v nichž

pisatelé žádají o otištění, že prodají nebo koupí boudu, že hledají kamarádku a j. Podobné dopisy můžeme otiskovat pouze v Malém oznámovateli a počítáme jedno slovo za 1.— Kč. — Obnos musí býti zaslán předem, případně ve známkách, neboť jinak nemůžeme podobné zprávy otiskovat.

Podzim naší osady.

Stulený k sobě jako dvě sestry vždy v sobotu vítaly radostně svoje „osadníky“. Skryty pod větvením smrků, byly svědky radosti našeho mládí... Vždy v sobotu oživily a kouř stoupající z jejich tenkých komínků prozrazoval celému údolí, že pod jejich střechami je živo. Pak po neděli opět upadaly do smutné své tichosti...

Letos však — naše osada byla trvale opuštěna a jen jednou za tři neděle kouř stoupal z jednoho jen komínku. Vojenská povinnost zavolala a druhá chata byla nadobro opuštěna. Údolí bylo nyní stále tiché a nikdy nenes' se vzduchem tón kytary.

Jedné listopadové noci smrk, týčící se nad jednou z těchto „našich chat“, bolestně zašuměl a v zápětí na to blízké okolí zbarvilo se do ruda. Tu noc polovina osady padla za obět zákeřné ruce... Jen hromádka popele a ohořelé kmeny stromů, naznačují, kde stávala hrdá chata Maranon...

„Cikánská rokle“, 10. XI. 30.

Pída.

Osada „u Brabeni skály“ oznamuje, že dne 15. listopadu t. r. o půl 8. hodině večerní pořad

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK

v restauraci p. Václava Razíma, Plzeň, Houskova 32, s pestrým programem za účinkování sexteta.

Program propracován s „brabeni“ pílí a proto, kdož se chceš pobavit, tedy — na viděnou! Kabel.

Vstup libovolný. Lemouni a mazáci do zbraně.

Následující značky mohou si vyzvednouti v administraci došlé dopisy: „Vzduch“ jeden, „Sigo“ jeden, „Koupím ihned“ jeden, „Hotově“ jeden, „Kdekoliv“ šest, „Nornon a Armington“ jeden, „Sivá holuběnka“ jeden, „Bogan“ jeden.

Dívky trampské!

V posledním čísle „Trampa“ píše Lidy správně o tom, že žáby nedovedou být sobě dobrými kamarádkami. I já mám s tím smutné zkušenosti. Myslím však přece, že by bylo hrozně fajn, kdybychom dokázaly, zkomaradit se tak jako kluci. Každá dívčina dovede být správnou kamarádkou hošovi, ale jak přijde jiná žába, to už kouká, jak je vohozená, co má a co nemá, a hned začne rejpat.

Existuje tedy libá dívčina, která by chtěla ukázat, že i my dovedem si být tím, co hošově mezi sebou? Ať je odkud chce, ráda si s ní v dopisech pokecám. A hrozně by se mi líbilo, kdybych i v té černé Plzni našla aspoň jednu, která by se snažila být dobrou kamarádkou.

Psala bych ještě víc o děvčatech, se kterými jsem dříve, dokud jsem jich nepoznala, trampovala. Stydím se, že jsem je nazývala kamarádkami. Je to libé zneužívání tohoto krásného slova. — Jo, ale abych se moc nerozepsala! Voni by mi mohli říct, že je to moc dlouhý! (Rokycany jsou ale ještě delší!!) — Pište tedy, žáby, zatím do redakce, ano?

S líbezným Ahoj! a přáním brzkého jara Jarča ze Plzně.

**Kamarádi, kupujte pouze u firem
inzerujících ve vašem časopisu.**

Osada a redakce

Jen hromádka popele...

Je sychravé sobotní odpoledne... Podél potoka od Ondřejova k Sázevě spechá Jiří. Těšil se tolik na tuto chvíli... Z dále vítá jej jeho bouda. Pohlédne nalevo do lesa a nevěří svým očím. Kam zmizel Maraňon? Nevěří — stále nevěří — teprve až stojí nad ním.

Velké slzy kanou na železná kamínka a ruka zvedá napolo roztekou sklenici. Vše, co zbylo z krásné chaty. Stojí nad těmi troskami a vzlyká. „Již nikdy — nikdy neprožiji šťastné chvíle v mateřské chatě, Maraňonu...“

Asi za půl hodiny jde teprve zpět k své boudě. Pro slzy nevidí a téměř za každým krokem klopýtá. V ruce stále drží zdeformovanou sklenici a šeptá: „Schovám si u nás. A kdyby tě měly znovu ožehnout plameny, pak nebude již ani mojí chaty...“

10. XI. 1930.

Dvěma kamarádům, kteří šli za vojenskou povinností Píďa.

Kamarádství mezi osadami.

V krásném caňonu dolní Sazavy na břehu řeky stojí mezi dvěma stromy malý stan. Kol něho je již tráva vyšlapána, a o něco výše je již několik let staré ohniště. Nikdo by neřekl, že v takovém rozedraném staně spí každou sobotu 15členná osada. Ale je tomu tak. Je kamarády nazýváán „naše chajda“, a okolními osadami „Vencovo město“. A tak po roce opět letí údolím od úst k ústům: „Na „Sonore“ je potlach.“ Sešlo se nás málo, ale přece dosti. Je zde zastoupen sever, zvláště kluci z Duchcovy, je zde Morava a okolní osady, jako Libřické, z Davle a Pikovic. Partou přišel Gumarad, aby oplatil návštěvu naší jejich potlachu. Šerifové chodí oba spolu a radí se. Miki s Lampičkářem a kritikem, věčným kanadským modemanem Wilikem (jenž kriticisoval s Čubou celý „Bílé Stíny“ u Velkého Potoka) narážejí sudy a otevírají flašky. Bogan vystřelil mě do kanadáku, — potlach začíná. Šerifové vyměňují mezi sebou vložky, „ne prý pro výzdobu místnosti,“ jak řekl Mrož, „ale z kamarádství dvou wigmanů, Sonory a Gumaradu“. Pak jsou čteny omluvy (Franty Šerifa

a j.). Kamarádi, dříve tak tiší, počínají rozvažovat. A tak, kamarádi, nakonec pár rozumných slov, řekněte mi všichni:

„Je zapotřebí, mít chatu?“

Jsme jistě dosti soběstační přesto, že jsme chudí, jen kamarádství a spolupráce s jinými jest nutna k dobrému trampingu nás všech — proletářů.

Samotka.

Malý oznamovatel.

(Slovo i Kč.)

PRODÁM CHATU 3x4 v Podkozi, výhodná krajina na lyžování; bližší sdějí: B. Širotek, sklad dříví, Praha-Bubeneč, Pod A. C. Spartou.

KTERÁ TRAMPSKÁ SQUAW chtěla by dopisováním zpříjemnit nudné zimní večery dobrému trampu? Poste rest.: „Bobby“, Pízeň, hl. pošta.

KOUPÍME ihned CHATU blíž Libřice. Nabídky s udáním ceny do admín, t. l. pod značkou „Zima“. DVA TRAMPOVÉ hledají dvě dobré trampky. Značka: „Zima nad Mrtvou Přeří“ do adm. t. l.

Osadní pošta.

Tondó nás!

Pronáš, že sem se tak dlouho nevozval, jsem ještě tak dojmutej a nejsem vstavu se vzpamatovat — překvapilo mě to — bylo to fácky! To vslavu, hošoune, ač nerad, si musím voduštit! To viš, existence — je mě to líto a hlavně toho dobrého piší! — Ahoj! Dandy.

Šerifovi Hebanovít

Zasílka došla v pořádku! Ale ta flacoda ne-souc název „Hanačká slivovice“ byla k mému překvapení prázdna — ani troška stopy po kauce toho dobrého Quila! To si nemusel vytroučit všecko sám a mně se suchejma pysky nechat jen olizovat špunt!

Ubrěčenj Dandy.

Osadě 3 Boys!

Kluci, tak to dál nejde a nepude a větec tak to jít nemůže i dybyste chtěli. Vy si na-jednou dáte do „Trampa“, že jste dali dohromady osadu „3 Boys“, ačkoli jste již museli dříve čísti v „Trampu“ (jestli jste ho totiž dříve četli), že redakce nám odpovídala vždycky pod jménem „Three Boys“, což je to samý jako to Vaše. (A nevěřte-li, vemte si slovník.) Jak už sme poznamenali nahore — to nejde.

A hned tam ponoukáte celý národ trampský

proti osadě Pinpa, že si kupovala místo pro chatu, co by háký sdružení a podobně.

Ale to je nám tuk. Nám se taďy jedná vo to jméno a naši dobrou pověst. — Kluci, my sme síce nedávali do „Trampa“ že davame dohromady osada, ale redakce vám to dosvědčí, že už sme na světě bezky dlouho. A to přece takle nejde. My sme počestná osada a dyž deme na tramp, tak hospody nevytloukáme, pivo nepijem (proto taky nemůžem být vožralý) a puňochy nekradem, protože no-síme insekte.

Tak teda kluci, jestli vo tom našem jezeňe čestě uslyšíme, tak na vás pošlem jednoho z našich šerifů, Ferryho, a ten už si to s váma vypořádá. Von umí totiž dávat skvělý hobty. A to vám stačí, ne?

Tak vám krát provoláváme — hanba — a ať žije osada Pinpa. — Ahoj!

Za osadu „Three Boys“ Ferry, Sonyboy Tom.

Ahoj, Vyvrženci — Rokycany.

Čuchám, čuchám, že se tam u vás zrodila parta velice dobrá a že jste dítky krajně milé. Děkuji ti, Milo, za psaníčko a tiskna ti pravici, bašim ti do hrbu. Franta Šerif.

Všechny dobré kluky z Lomu u Mostu, jejichž názor o dobrých trampských klucích je przněn zjevů taky-trampů z „Bratrovy“ vy-bízi k probuzení a sčuchnutí Osaděly vik. Kluci učundraný, kteří jste byli v dušičkově náladě na dlouhé Louce děkuji vám všem za dárek. Váš Sáša Anun.

Kamarádko Lidý, na kostomlátské slezině otevřela jsi své kamarádské srdce. Malý klípek z osady vyletěl a nyní ti řveme kamarádské Ahoj!

Franto Kereš z Old Michiganu, věz, že co se týče toho Bimby alias Táty dlouhána, nejseš sám. Mě okradl taky, ale jelikož se odvolával na Ozu a j., nečinil jsem patřičné kroky. Vypátráš-li ho, nebo někdo z kamarádu, sdělte mi na adr. V. Brtek. Uvaly 676. Ahoj!

Slivka z Iowa City. Jim Pippin, z osady Neznámých, piš na adr. Novák K., Pterov, Hor. náměstí 5. Ahoj!

Šejtan

Ahoj Pízeň:

Kluci, všichni, všichni. Děkuji vám za pozdrav a projev důvěry, který mně tlumočil Ua-Ua šerif „Berda“.

Buďte kluci jistí, já vás neofevezu a celé družstvo že je na dobrém pokládě. Až se zase slezeme budu vám toho moc povídat.

A teď, kluci, pozor. Pomožte nám v kolportáži. Vaše objednávka se ovšem vyřídí ihned. Ještě jeden ahoj!, vy kluci betonový. Franta Šerif.

Brunu — trampskému kolíšti Husovicim Avionu, 13, a ostatním.

Ahoj kluci. Tak už jsem zde zavra a čekáno, že se co nejdřív někde slezeme na osadě. Je zde jen jeden malér: Ztratil jsem ty leistra s adresama, snad mi je ten pacholek Bužírů šlohl, takže nevím, kde bych mohl s váma pohovotit, anžto máme ve všední dny přišeráně málo časa. Napište mi tedy a některou sobotu bychom se mezi vámi obievili. Tundra.

Bužíre, krucifix, co je s tebou. ozvi se — a hned. Nebo ti budu děkovat. Tundra.

Bužíre, zpusťúka, očesal jsi, zaš bys přišel die slibu ještě ke mně, dnes vím, pročs tak udělal. Věc kterou jsi si vypučil na „Šte-láku“ vrať na mou adresu. Rozumně? Dej vě-dět, kde ti dali víc než my a ty jim oplatiš více než nám. Dobré ahoj! Hajde.

Lyže

s vázáním i holemi
Kč 120.—

Sportex,

Vlnohrady, Bělehradská 90b
u nádraží

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Břeclav — Silver Star.

Serife, máš docela vtipnou ženušku, poslal jsem komisarce a dostal pečenou kačenu, nebo co to bylo za motýlovité zvíře. Tož tedy Mindě krásně děkuji a zároveň dávám osadě výstrahu, auzto je možné že co nejdříve, za pár týdnů, vás oblažíme návštěvou. Tak neudávej a připrav se Tundra.

Ferry Skalický z Ophiru.

Zapomněla jsem vaši adresu a potřebuji s Vámi nutně mluvit. Prosim, přijďte ke mně některý večer mimo čtvrtek a pátku. Musím vám též poděkovat za adresu Lidy. Tehdy to nešlo. Zdraví Lucie

Zizi a Kuno, vy kluci zlatí, děkuji vám za pozdrav. Lituji, že jsem s vámi nemohl dále řádit. 15. listopadu odčundruju do Čes. Budějovic a myslím, že tam ty kamarády také najdu. S kamarádkým Ahoj Slavka Nogol.

Naše upozornění abonentům, že všechno dlužné předplatné patří již nové administraci, uvedlo v omyl též některé prodejny a kolportéry. Upozorňujeme, že prodejny a kolportéři účtují s námi až od č. 38.

Dobrodružství.

Nežlele ráno. Ložnice mladého pána. „Miláčku! Zlatičko moje! Vstávej! Podívej se, už je devět hodin a viš přece, že jsi měl jet na tramp.“

„Aáááouchch. Mamá, prosím tě, nech mě bejt. Viš dobře, že jsem přišel až ve dvě hodiny. To mě Irnička zdržela. Já chci spát. Ať mi přinese Božka kafe!“

„Ubohá hlavičko moje. No tak spí. Vždyť můžeš jet až odpoledne. Anebo nejedeš nikam a půjdeme spolu do Stromovky, ano?“

„No jo.“
Božka: „Prosím, mladý pane, tady je káva.“

„Mamá, ať si to kafe odnese a ať mi rucí uvaří čokoládu.“

„Božkáá! Vemte to kafe pryč, moje zlatičko chce čokoládu. Nevíte, jestli má ten cukrář naprofi otevřeno?“

Kamarádům všech osad!
Osada Durango pořádá ve středu 26. listopadu 1930 o 8. hod. večerní
JUBILEJNÍ VEČÍREK
S MIKULÁŠSKOU NADILKOU
ve dvoranách paláce „U České koruny“ na Vinohradech, Korunní 32.

Program:

Tanec. — Trampské písně: kamarádi z Údolí děsu. — Sensace! Joe Asta, známý varietní kouzelník-ilusionista. Sensace! — Saxofon-solo: Hugon. — Škvrně - sl. Blažková.

Vstupné Kč 6.— včetně zem. dávky. Osadní Gigi-Band. Přítom dárků od 6. h. več. u pokladny.

Použijte výhody předplatného!

Dobře zařízenou expedici v tiskárně „Rota“ a včasným vypravením zásilek máme možnost doručiti „Trampa“ předplatitelům o mnoho dříve, nežli tomu bylo doposud. Rov-

něž finančně máme větší zisk z předplatného, než když čtenáři kupují si „Trampa“ v prodejnách.

Vypočtete si, oč přijde vám „Tramp“ laciněji, vypláte objednacím lístek a obratem zašlete. Ziskejte na osadách a v klubech pokud možno největší počet přímých předplatitelů. Předplatať na rok Kč 42.—, na půl roku Kč 24.—, na čtvrt roku Kč 12.—, a snažte se je zapraviti co nejdříve.

OBJEDNACÍ LÍSTEK.

(Vystříhnete a zašlete v nezalepené obálce pod 30hal. známkou.)

Přihlašuji se za předplatitele „Trampa“ a příslušný obnos zapravím zaslanou mi složenkou.

Jméno:.....

Přesná adresa:.....

(Podpis.)

Ano? Skočte pro dva mokka dorty.“
Mladý pán vypije čokoládu, kousne do dortu a spí dál.

Dvanáct hodin.
„Bobečku, holubičko, vstávej a pojd papat vobideček. Udělala jsem ti koprotyčky.“

„Aáááouchch. To už zase mě budíte?“

Mladěj pán si nacpe pupek.

„Viš, mamá, já přece pojedu na ten tramp. Stavím se ještě u Irničky. Ona říkala, že dnes tancovat nepůjde. Připrav mi šaty. Ať mi Božka vyčistí střevíce a ty mi zatím vyndeš z raglánu ty žlutý jelenice.“

Mladěj pán je ve 2 hodiny sakumpak oblečený.

„Tak jdi, srdičko moje. A dej na sebe pozor. Kapesník máš? Manikuru, hodinky, peníze, rukavice máš?“

(Božka v kuchyni pro sebe: „A ještě by se ho měla zeplat, ešli nechce paraple.“)

„S bohem, mamá.“

Mamá se slzami na krajíčku: „S bohem.“

„Neplač, mamá, vždyt jsem muž; ostatně se v 7 hodin vrátím. Pá.“

„Tři. — Čtyři. — Pět. — Šest. —

Seďm hodin. — Pát osm.

„Bože, bože, kde pak ten ubohý

hoch je. Snad se mu nic nestalo. Já trnu strachy a večere mu vystydne.“

Osm. — Devět. — Pát desáté. — Crrrr-r-r!

„Ah, mamá, ah, mamá. Oh, to bylo dobrodružství. No né. Počkej, až popadnu dech.“

„Já jsem se tě už ani dočkat ne...“

„Počkej, mamá, neskákej mi do řeči. To byl tramp! Tak jsme chtěli s Irničkou jet vlakem, ale už žádný nejel tak jsme si vzali taxi, viš? A Irnička mermomoci, abychom jeli na Zbraslav. No, mamá, znáš Irnu přece. — To viš, slabá žena. Byla tou cestou autem tak unavena, že místo do lesa šli jsme do hotelu. To viš, zapomněli jsme na čas, jak utíká, venku se setmělo a my pak utíkali jedno karé na nádraží. Ah, mamá, to ti bylo dobrodružství. Irniče se z toho běhu zatočila hlava a ona mi klesla před nádražím k zemi. Viš, já bych ji byl vzal do náruče, ale nechtěl jsem si smačkat šaty. A potom, třeba bych ji ani nenes. Ah, mamá, no není to dobrodružství?“

„Miloušku, to muselo být nádherné! Sami dva, večer. a tak daleko, tak daleko.“

„Božka! Připravte večeri a zatopte v koupelně!“ Jolly a Tedouš.

— Vono se ti řekne: Jed' tramvaj!

Ale co dyš hrozně pospíchám?

— Taxi vem, taxi! To je rychlejší!

— Taxi blbej, to nemůžu přeci dohonit, dyž už sem tam měl bejt fčera.

— Co tejd' děláš?

— „Vonoh.“

— Co je to?

— To sou přeházený písmenka.

— Seš eště bez zaměstnání?

— Nó, eště! Nemám do čeho čuchnout!

— Esli se ti jedná vo to, tak bych tě mohl zaměstnat.

Joe: Proč kouká starej John přes brejle?

Bill: No viš, von je starej lakomec, von i na brejlích šetří.

Následujte!!

Ve členské schůzi T. C. Děti neklidu probírala se kolportáž „Trampa“ a jednomyslně bylo usneseno, že každý člen klubu je povinen si jej předplatit přímo u administrace. Z přítomných se ihned přihlásilo 28 předplatitelů a jejich adresy zaslány byly administraci.

Řada nových předplatitelů bude získána dodatečně a mimo to usneseno kolportovati „Trampa“ každou sobotu ve vlacích a mezi ostatními kamarády v Lukách pod Medníkem.

Pro první sobotu učiněna objednávka na 50 čísel.

Osadní kolportáž.

Hrdlovka u Duchcova 10 čísel, Mor. Ostrava 10 čísel, Hostomice 20, Duchcov 40, Stříbrná Lhota 30, Stronghart 20, Vysočanští stanáři 10, trampové ze Včely 20, České Budějovice 5, Děti neklidu 78, Marion 20, Ku-Klux-Klan 15, Znojmo 10, Modrý wigwam Praha 15, Skagway, Brdy 30, osada Dynamit 12 a 30 předplatitelů.

— Co to máš támhle na té al-
maře?

— To je cihla, kterou jsem o po-
sledních volbách dostal do hlavy.

— A na co u ní máš tu květinu?

— Ta květina je z hrobu toho
člověka, co mi tu cihlu hodil na
hlavu!

franta šerif:

když jsem já byl . . .

Láska k umění vznikla ve mně již v dobách, kdy můj otec vlastnil biograf. Nemyslete si však, vy zhýčkaná a veškerým přepychem přesycená mládeži, že to bylo něco jako bia, jež vy navštěvujete. Jediné, co bylo stejně s nádhernými biografy všemi, bylo to, že i u nás se obrázky pohybovaly, a chci-li být spravedliv, musím podotknouti, že v pohybu předěly vše, co vy dnes zřítíte. Ono se to totiž kromě pohybování také silně třepetalo, takže divák dnešní by letěl z podobného kina stejně rychle, jako rejdlí naši hrdinové na plátně, pokud ovšem nevpověděl službu starý dýchavičný motor, jenž vyráběl elektrické osvětlení.

Pak zavládla tma a ječení holek, jež kluci, kteří za pětník měli právo sedět na zemi v uličkách a před plátnem, štipali do lýtek, a byl-li jsem mezi nimi i já, byl řev větší, protože já měl delší ruce a neopominul jsem této výhody použít tak, že jsem dosáhl až na kolena. Jo, na mou duši.

To bylo ale zřídká kdy, protože k těmto požitkům jsem se dostal jenom chvílemi. když gramofon, jež jsem obsluhoval, byl natažen. A tak se náš motor zpravidla brzo opět roz-

burácel, což záviselo od stupně ožralosti našeho mechanika, pak na plátně běžel dál krásný kolorovaný film, já kroužil klikou u gramofonu a vyměňoval jehly, zatím co se dívka měnila v růži či labuť a malí trpaslíci kolem ní křepčili. Pak přišlo číslo druhé a já musím upozornit, že jsme měli osm čísel na večer. Dvě kolorovaná, dvě drama, dvě přírodní a dvě veselohry.

Zjevil se titulek: „Zhrzená láska nevinné panny“ a to bylo jediné, co si diváci mohli přečíst. Ostatní už foťr recitoval. Ale tohle je kapitola sama o sobě a jelikož je nutno o rodičích mluvit jen dobře, díím jen, že otec i mechanik byli přátelé upřímní a proto znělo z kabiny často hlaholivé: „Franto, dej tam to Ó Marto“, je drama, ježíšmarjá, von hraje „U nás ve Zbuzanech!“ Pak dupy dup, foťr letěl přes sál a já dostal facuku, provázenou z kabiny zlomyslným hahaha bratra Vaška a bujarým chechtotem všech diváků.

Vašek mezitím točil děsně trhaně klikou projekčního aparátu a tak foťr letěl dupy dup zpátky a pak jsem volal od své hudební skříně já „hahaha“ a neopomenul jsem si na to sundati trychtýř. Ale ubohý starý otec měl jinou práci, nežli dupat zpět, neb jak výše podotknuto, byl nucen recitovat.

Pak znělo z okénka kabiny zlobně, hromově: „Ha, bídnice, jmenuj svého svůdce!“ nebo snivě „Ona jej nechce milovat, a on je z toho celý blázen“. Dlužno zde podotknouti, že čím více zhasínal motor, tím poetičtěji mluvil foťr, nebo naopak. Tento fakt ale vysvětluji přátelstvím obou mužů a živě se pamatuji, jak jednou, kdy to nějak moc zlobilo, končilo drama dojemnou větou: „On zešlel a ona se zbláznila.“

A pak byla veselohra, kde herec Lehman byl vláčen všemi loužemi za bouře chechtotu a výskotu a vděčné publikum když vidělo, jak je herci naražena bouřka, mohlo se strhat smíchy. Následovala pauza, kdy já prodával buráky a brácha vařil horký čaj v zimě a v létě bryndal sodovku.

Ve střídání lesní vůně na publikum jsme se střídali a dnes, kdy zločin je již promlčen, se doznávám že ti co se mi nechťali škodolibě při těch fackách, rozhodně se neměli tak chtivě cpát k tomu rozprašovači té vůně a rozhodně neměli nastavovat tváře. My totiž s bráchou tu tekutinu do rozprašovače sami dělali tím způsobem, že jsme dali pár kapek jakési esence od materialisty do vody. To by nic nebylo, ale my to dávali do malinovky, a to by ještě nic nebylo, ale my tu malinovku napřed vypili.

„Čtyři od pěchoty“ aneb

— tak jsme včera šli na osadu jenom čtyři.

„Čoveče, ty bys moch boxovat s tím Nekolným“.

„Jak to.“

„No, ty máš strašnou ránu.“

— šefe —

„Ten Tonda je jako pěna!“

„Tak tichej?“

„Ne — je furt na pivě.“

— šefe —

Dobrý tramp Standa má moc milýho mistra. V pondělí ráno, sotva vezme práci do rukou, přijde mistr a spustí:

— Hergot, vás aby do tý práce honil. Dnes už máme pondělí, zejtra outerý, středa, čtvrtek, pátek, sobota je na krku, a vy ste, člověče, eště nic neud'ál.

„Pane holič, kolik koní má ta vaše břitva?“

— ? ? ?

„No, že tak tahá.“

— šefe —

tundra verše špinavé

odejít z města ztracenou ulicí
noc nůž mi k srdci přitlačí
špinavou rukou rozbít sklenici
jed lék byl vždycky nejsladší
na seně za vsí s tuláky spát
naplivat drže do očí osudu
plechovým kristům se smát
o nocleh nikdy prosit nebudu
s odkrytou hlavou se zastavím
na dešti v zelených lukách
kacířskou modlitbou zapálím
špinavé srdce v špinavých rukách

25. IX. 30.